

Ofrene for niddingsdåden på Senjabanken gravlegges.

Etter Thv. H. Sandorfs skildring om gravferden tar vi her følgende utdrag.

Palmesøndagmorgen stevner flere fiskerbåter inn til Gryllefjord med flaggene på halv stang. De skal følge sine drepte fiskerkamerater til graven. Fra mange hus i fiskerværet vaier også flagg på halv stang.

Kirken er fylt til trengsel og mange blir stående utenfor. Over alle hersker tung sorg. Inne i kirken står 7 kister — 3 mann skal begraves på andre steder og 7 er spurløst borte.

Kistene er dekket med et veld av kranser. Det er en gripende stemning i kirken. En kvinne ber halvhøgt, et barn roper hjerteskjærende «pappa»! Høgtideligheten blir innledet med Chopings sørgemarsj. Intet øye er tørt da et kor av de dreptes fiskerkamerater synger en sang som for anledningen er skrevet av lærer og kirkesanger Grande. Harde, barkede hender stryker tårene bort. Mange hulker høgt.

Sokneprest Berling taler gripende over bibelordet: Land, land, land hør Herrens røst.

Etter talen blir fedrelandssalmen sunget hvoretter kransепåleggingen begynner. — Fra Nasjonal Samling ved fylkesorganisasjonsleder L. Sandorf, fra Troms fylke ved fylkeskontorsjef Paulsen, fra Torsken kommune ved ordfører Johansen, fra Troms Samorganisasjon ved Charles Andersen, fra Deufrika og fra Fischeinkauf-gemeinschaft ved forretningsfører Neumann.

Etter at sangkoret igjen hadde sunget, blei kistene båret ut og ført ned til bryggen for å føres til begravellesstedet Grunnfarnes, som ligger 1 1/2 times båtreise fra Gryllefjord.

Det lange tog fulgte ned mot de fire store fiskekutrene, der skal føre de omkomne og følget fram til begravellesstedet.

Da båtene legger fra bryggen synger den store forsamling, heile fiskeværets befolkning, en avskjedssalme mens alle hoder blir blottet.

Begravellesstedet Grunnfarnes ligger i en liten bukt omgitt av høge fjell på begge sider. Det lille uanseelige kapell forsvinner nesten i de mektige omgivelser. Fjell-tinnene tårner seg opp som høge kupler i en domkirke, og solen som en stund hadde vært borte tittet igjen fram gjennom skaret.

Så blei kistene senket i den store fellesgrav.

I sin tale ved graven nemnte soknepresten den forbryteriske måte alle disse hadde mistet livet på, under sitt strev med å skaffe mat til sine familier og til vårt folk. Vi må alltid være forberedt på døden, sa han, og la alt kiv og alt uvennskap fare.

Etter denne begivenhet trodde han å kunne love på hele forsamlingens vegner etter at en no var blitt vekket på denne forferdelige måte, at vi for framtiden ville stå ubrytelig sammen. Han sendte også en hilsen fra den åpne grav til de 7 kamerater fra m k «Skreien», som var forsvunnet og ikke fikk kvile i Norges jord.